

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.332 van 30 maart 2011
in de zaak A. 199.644/XIV-32.971**

In zake : Remi MOORS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jürgen Millen
 kantoor houdend te 3730 Hoeselt
 Tongersesteenweg 4 bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 maart 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 24 maart 2011 waarin aan verzoeker als tuchtsanctie twee weken individueel regime werd opgelegd vanaf 25 maart 2011.”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 maart 2011 om 11.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Schelstraete, die loco advocaat Jürgen Millen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis van Hasselt.

3.2. Op 23 maart 2011 vindt een hoorzitting plaats tijdens dewelke de verzoeker, in aanwezigheid van zijn raadsman, wordt gehoord met betrekking tot feiten vermeld in twee observatierapporten, die op 18 maart 2011 lastens hem zijn opgesteld. Het ene observatierapport betreft het feit dat de verzoeker tijdens de namiddagwandeling uit een doosje zou hebben gesnoven, het andere rapport betreft de omstandigheid dat tijdens een controle van de cel van de verzoeker en zijn celgenoot een scheermesje, een hoeveelheid medicatie (in de kast) en een pilletje (in de vuilnisbak) werden gevonden.

Op de voormelde hoorzitting vraagt de raadsman van de verzoeker om de camerabeelden te zien waaruit zou blijken dat de verzoeker uit een doosje heeft gesnoven. De gevangenisdirecteur weigert dit, stellende dat de camera's ter beschikking staan van het personeel om te kunnen observeren en dat “het personeel formeel is in hun observatie”.

3.3. Op 24 maart 2011 legt de gevangenisdirecteur de verzoeker de tuchtsanctie “2 weken individueel regime vanaf 25.03.2011” op.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd :

“Motivering van de sanctie:

Rapport inzake vondsten op cel:

- De uitleg van betrokkene wordt niet aanvaard, de gevonden pillen werden niet voorgeschreven door de geneesheer maar werden op onreglementaire wijze verkregen van medegedetineerden;

- Uit ervaring weten wij dat betreffende medicatie verhandeld wordt in de penitentiaire inrichting;

- De uitleg over het scheermesje kan aanvaard worden.

Rapport inzake ‘snuiven op de wandeling’

- er wordt niet getwijfeld aan de formele vaststellingen van de 3 personeelsleden;
- slechts één gedetineerde kon worden geïdentificeerd, Moors Remi;
- de penitentiaire ervaring leert ons dat wanneer er gesnoven wordt, dit gaat om illegale substanties (drugs);
- het bezit en gebruik van drugs in een penitentiaire inrichting brengt de interne orde en veiligheid in het gedrang, immers voornamelijk de neveneffecten van bezit en/of gebruik van deze verdovende middelen (handel, schulden onderling, afpersing, gedragsverandering door gebruik, vechtpartijen...) hebben een negatieve invloed in de onderlinge verhouding tussen medegedetineerden en in tweede orde personeel;
- het is dus uitgesloten om ten aanzien van verdovende middelen enige tolerantie te vertonen; er moet integendeel krachtig tegen ingegaan worden;
- een gepaste sanctie dringt zich derhalve op.
- De raadsman wenst de camerabeelden te zien doch dit is ons inziens niet noodzakelijk gezien niet getwijfeld kan worden aan de vaststelling van 3 penitentiair beambten. De schrijver van het rapport heeft gezien wat beschreven staat en om zeker te zijn zijn collega's erbij gehaald die formeel dezelfde feiten vaststellen.
- In de observatienota wordt nergens verwezen naar camerabeelden.
- Er wordt aan de verdediging niets onthouden gezien de directie zich louter baseert op de vaststellingen van een beëdigd ambtenaar.”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de tuchtsanctie, die hem met schending van het recht op een eerlijk proces zou zijn opgelegd, tot gevolg heeft dat hij in bijzonder ernstige mate wordt afgezonderd van medegedetineerden. Ook zou de mogelijkheid tot het bekomen van een voorwaardelijke invrijheidstelling daardoor op ernstige wijze worden gehypothekeerd. Gelet op het -volgens de verzoeker onterechte- vermoeden van het gebruik van verdovende middelen, zou immers kunnen vereist worden dat de verzoeker een begeleiding voorlegt.

5.2. Met het oog op het beoordelen van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, wijst de verzoeker ook op het door hem aangevoerde ernstig middel.

Beoordeling

6.1. De grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel maakt, naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uit om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen besluiten. Verzoekers verwijzing naar het door hem aangevoerde ernstig middel, te weten de schending van het recht op een eerlijk proces, is derhalve niet van aard om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofde aan te tonen.

6.2. De verzoeker moet in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte ondergaat of dreigt te ondergaan. Hij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De twee weken individueel regime die de verzoeker door de bestreden beslissing worden opgelegd, kunnen op zich niet als een dermate zware tuchtmaatregel worden aanzien dat zij een risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maken. Het betoog van de verzoeker dat hij door de bestreden beslissing in bijzonder ernstige mate wordt afgezonderd van medege-detineerden, omvat slechts een algemeenheid en toont niet op afdoende concrete wijze aan welke impact de tuchtstraf op zijn persoonlijke situatie heeft. Verzoekers betoog dat de bestreden maatregel zijn mogelijkheid tot het bekomen van een voorwaardelijke invrijheidstelling op ernstige wijze zal hypothekeren, omdat zou kunnen vereist worden dat hij een begeleiding voorlegt, is niet concreet uitgewerkt en betreft overigens een hypothetisch nadeel.

6.3. Het eerst ter terechtzitting gevoerde betoog van de verzoeker dat hij door de tuchtsanctie is “gestigmatiseerd”, is laattijdig en lijkt bovendien te verwijzen naar een

moreel nadeel, dat in de regel zal worden hersteld door de morele genoegdoening die een vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Stephan De Taeye.